

РЕШЕНИЕ

№ 6701

гр. София, 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2880** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ева Пелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на [фирма] – [населено място], чрез пълномощника адв. Ю., срещу решение № 20035393/ 08.02.2021 г., постановено по НАХД № 17954/2019г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 472571-F509342/28.10.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП С., с което на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 7627,74 лева, на основание чл.5 ал.1 от ЗОПБ, за нарушение по чл.3, ал.1, т.1 от Закона за ограничаване плащанията в брой (ЗОПБ).

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че процесното нарушение не е доказано, тъй като плащането е осъществено извън пределите на Република България, където разпоредбите на ЗОПБ са неприложими, което обстоятелство не е било взето предвид при постановяване на обжалваното решение. На следващо място се излагат доводи, че наказващия орган се е позовал на приложен по делото документ, който в хода на проверката не е имал превод на български език, което от своя страна обуславя извода за допуснато особено съществено процесуално нарушение по чл.84 от ЗАНН, вр. чл.21, ал.1 от НПК. Прави

се искане решението на СРС да бъде отменено. Претендират се разноси за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание жалбоподателя – редовно уведомен, не изпраща процесуален представител.

Ответникът - ТД на НАП - С. редовно призовани, не се представляват.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 от АПК, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните, обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо, но неправилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

В производството пред въззивната инстанция е установена правилно следната фактическа обстановка:

На 10.05.2019г. началник на отдел при ТД на НАП-С. издал резолюция за извършване на проверка № П-22222519080545-0РП-001 на жалб. [фирма] – [населено място], като за тази цел назначил комисия в състав от св. Д. и В. – гл. инспектори по приходите.

По повод възложената им проверка, с искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-22222519080545-040-004/05.07.2019г. инспекторите изискали от жалбоподателя да им представи следните документи: Хронология на сметка „Каса в лева“, „Каса във валута“ и оборотна ведомост за периода от 01.01.2018г. до 30.06.2019г.; Декларация относно съхраняването на паричните средства, налични по сметка „Каса“; Писмени обяснения относно: кое е материално-отговорното лице за касата на дружеството, какво налага поддържането на голяма касова наличност, има ли сключено договори с банки или други нефинансови дружества за наем на сейфове и трезори.

При проверка на представените документи, проверяващите установили, че с РКО № 1315/06.08.2018 г. на дружеството Е.Н.А. е.К. с VIN № DE210201519 е изплатена в брой сумата от 15 255,47 лева, равностойна на 7 500 евро. Съгласно представената хронология на сметка 501 „Каса в лева“, сумата била изплатена на 06.08.2018 г., с посочено основание: „плащане по фактура № 01031850/ 01.03.2018г.

За така установеното от нея нарушение по чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ, на 11.10.2019г. св. В., в присъствието на св. Т. /служител на ТД на НАП - С. / и св. Д. съставила акт за установяване на административно нарушение № F509342 срещу жалб. [фирма], предявен на същата дата на управителя на дружеството, който го подписал без да прави възражения. Въз основа на така съставения акт, директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП – С. издал обжалваното наказателно постановление, с което наложил на жалбоподателя административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 7627,74 лева, на основание чл.5 ал.1 от ЗОПБ, за нарушение по чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ.

С оспореното решение, СРС е потвърдил издаденото от директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в на ТД на НАП – С. наказателно постановление № 472571-F509342/ 28.10.2019 г.

Видно от приложения по делото документ на немски език, наличен в превод на български език, плащането на процесната сума е осъществено в Щ. Ш. хал Г..

Съдът намира обжалваното решение за неправилно, поради следните съображения:

Както акта за установяване на административно нарушение, така и издаденото въз основа на него НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Те са съставени от компетентни органи, при спазване на процесуалните правила, в предвидените от ЗАНН срокове.

Съгласно чл.3 ал.1 т.1 от ЗОПБ „плащанията на територията на страната се извършват само чрез превод или внасяне по платежна сметка, когато са на стойност, равна на или надвишаваща 10 000 лв.“. Изрично законодателят е предвидил действието на правната норма единствено по отношение на юрисдикцията на Република България. Видно от представеното по делото потвърждение за плащане, процесната сума, макар да е била изтеглена от касата на дружеството-жалбоподател / видно от приложения по делото РКО /, нейното получаване е осъществено в пределите на Република Германия, където е направено плащането по смисъла на чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ.

На следващо място съобразявайки се с разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 3/18.05.2012г. по тълк.дело №3/2011г. на ОСГТК на ВКС, задължително на основание чл.130 ал.2 от Закона за съдебната власт за страните и съда, относно обсъждане на плащането като задължение за предаване на пари или други заместими вещи, следва извода, че субектът на задължението за предаване на пари е адресат и на това по чл.3 от ЗОПБ. В тази връзка следва да се отбележи ноторно известното обстоятелство, че паричните задължения са „носими“, следователно, ако е налице допуснато нарушение, свързано със заплащането на парични суми, противноправното деяние е извършено на мястото, на което са предадени парите или където е следвало да бъдат предадени.

Субект на нарушението по чл.3 от ЗОПБ е платецът на паричната престация, която следва да е извършена на територията на действие на ЗОПБ. Доколкото плащането е извършено извън териториалния обхват на действие на посочената правна норма, следва да се приеме, че административнонаказателната отговорност на дружеството-жалбоподател е ангажирана незаконосъобразно. Отделно от това в издаденото наказателно постановление не са налице, както описание на фактически обстоятелства в тази насока, така и мотивно изложение.

На последно, но не по важност място, в съответствие с Решение на съда /първи състав/ от 06 октомври 2021 г. по дело С-544/19, с предмет преюдициално запитване, отправено на основание чл.267 от ДФЕС, целите за борба с данъчните измами и избягването на данъци могат да обосноват ограничение на свободното движение на капитали, при условие, че ограничението е в състояние да гарантира постигането на тези цели и да не надхвърля тяхното постигане. В конкретната хипотеза този принцип е бил дерогиран от административнонаказващия орган, от една страна защото процесното плащане е било надлежно отразено в счетоводните документи на търговското дружество, а от друга защото е осъществено на територията на Европейския съюз, на който Република България е страна-членка от 01.01.2007г., при липсата на законови пречки сумата да бъде проследена до нейния получател.

Въз основа на изложеното, касационната жалба е основателна. Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо, но неправилно и като такова следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото и своевременното искане за присъждане на разноски, в тежест на ТД на НАП-С. следва да бъдат възложени сторените от жалбоподателя

такива, представляващи адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева за процесуално представителство пред въззивната инстанция и в размер на 300 лева пред касационния съд, които са в минималния, съгласно чл.18, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения граници.

По тези съображения, касационната инстанция приема, че решението е неправилно, по аргумент от чл.348 от НПК и като такова следва да бъде отменено, а като последица от това и издаденото наказателно постановление отменено, като неправилно и незаконосъобразно.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. ГРАД, XVIII-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 20035393/ 08.02.2021 г., постановено по НАХД № 17954/2019г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16-ти състав, като неправилно и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 472571-F509342/28.10.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП - С., да заплати на [фирма] – [населено място], ЕИК:[ЕИК] сумата от 600 лева, представляващи разноски за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.